

Nagy István Attila

Parázsló szavak

Nagy István Attila

Parázsló szavak

A kötet illusztrációit Székhelyi Edith készítette

© Nagy István Attila, 2001

ISBN 963 640 851 3

A szerző kiadása.
Nyíregyháza, Vasvári Pál u. 75. VII. 26. 4400
nagyia@inform.hu

Nyíregyháza
2001

TARTALOM

Hajnali vers	Kettős fal	Esti utazás
Térdednél térek	Arcod derűjében	Egy másik mosoly
Vasárnap	Kora ősz	Visszazuhanok
Máglyán	Látomások	Ha rám nyílik
Parázslik	Várakozás	Örök éjszaka
Ne hidd	Fában, virágban	Kirajzolódik
Szomorú szemem	Mozaik	Szeretnék
Nincs nyugalom	Kibomlasz	Haldokló idő
Lakodalom	Ha most	Bejegyzés
Egyedül	Elfutnak	Telefon
Álom	Birodalom	Csónak
Éjféli hold	Ne hidd el	Mosoly
Szegényen	Kiáltás	Maradj velem
Nehéz sírás	Kilincs	Messze még
Ma minden	Az idő	Véget ér
Hullám	Halk zene	A jövő
Öledben ringass	Tele van	Kopogtass
Nélküled	Lassú hullámok	Suttogás
Ki ad választ?	Reménytelen	Távoli üzenet
Nincs élet	Hullámok	Hány nap még
Hiányok	Most	Özönvíz
Karnyújtásnyira	Befészkeled	Messzebb vagy
Hajnalban	Árva vagyok	Megmerülök
Elégek	Nincs hangom	Ma is
Eltűntél	Megmártózom	Este van
Elsuttogom	Téged hívlak	Mosolyod nélkül
Hívtalak	Ködös reggel	Bizakodás
Lobogtunk	Valaha	Szép volt, igen
Ölébe vesz	Elmondhatatlan	Csak te segíthetsz
Csendes szólam	Porlik az idő	Megpihenek
Minden lesznek	Sirályok tánca	Vénusz
Faggattalak	Vita	Türelem
Kiléptél	To be or not to be	Egy pillanat
A folyó	Elengedlek	Harminckettő
Halhatatlanság	Parttalan éjszakák	Magamra maradtam
Tenyereden	Tengerár	Maradj még
Reggelig	Magaddal viszed	Beúszik
Bársonyos öledben	Síratóének	Platon
Önfeladás	Tenyérben	Repülés
Ott jársz	Metszéspont	Kiad egy madár
Mi jöhet még?	Varázsló	Bűnbánat
Kettős fájás	Utószó	Virágok
Megérkezel	Utazás	Felszárad
Szimfónia	Szótlanul	Szüret
Közelebb került	Minden ablak	Láttad volna
Villám	Nem láttalak	
Üzenet	Megbotlik	

Hajnali vers

Ágaskodnak az igába fogott szavak,
vágatnának, de heveder feszül a sügynek,
a lovas türelmetlen, repülni szeretne
a habos csillagokba.

Hajnal lobban az éjszakába,
mocorogva szétterül az álom,
könnyeznek némán a fák,
valaki halkán átbukik a halálón.

Micsoda végzés fut a csendbe:
árnyéktalan lobogás, mely csak világít,
eleven tűz, pusztít, de életet hajt.

Ráborul a hallgatás a vállakra,
dédelget, becézget, kihallgatja
a szív gyorsuló ritmusát.

Térdednél térek

Hiába minden rettenet,
a csend eltol magától,
útjára enged, mint a szél
a hajnali álmokat.
Térdednél térek magamhoz,
s mint aki azért volt valaha,
hogy most újra lehessen,
fejemet fúrom csalitos öledbe.

Vasárnap

Ma minden olyan fájdalmas,
az éjszakában lassú nesz motoz,
csupán a lélek friss üzenete:
a virágot bontó büszke mámor
forgolódik. De vajon kell-e
más, mint ami elkövetkezett?
A világra némán hull a hajnal,
s egy árnyék halk lélegzetvétele:
tenyérbe simuló árva homlok.

Máglyán

Fellobbanunk, mint a máglya:
gyors tűzön pörkölődünk,
elfut a kíméletlen pillanat,
s nincs idő, hogy szép arcodon
a vágy nyomait még eltakarjam.
Tele van veled a világ -
utolsó lélegzetvételemben is
ott dobogsz mellkasom börtönében.
S ahogy befutnak a büszke lángok,
jajkiáltásod visszaverődik
megsápadó arcomról.

Parázslík

Parázslík a szó a számban,
meghalok a hallgatásban,
feláldoznak a reggelek,
közönybe bújt tekintetek.
Elizzanak a nappalok,
éjszakára már seb vagyok,
láztalanul hullám dobál,
ablakomban csend kiabál.
Odakint a néma felhők
keresik a nekik tetszőt,
jégszilánkra rózsát tűznek,
halott hajnalt így üzennek.

Ne hidd

Ne hidd, hogy a vágy hamis útra tévedt,
s elhagyhatja a rég óhajtott menedéket,
hogy otthontalan a sírás,
és könnytelenek az éjszakák.
Ne hidd, hogy feljön a nap a hegy mögött,
s nem takarja felhő az eget,
hogy a madarak boldog szárnyalással
minden reggel ünneplik az életet.

Szomorú szemem

Szomorú szememben zöld a tenger,
s nagyon messziről jön a hívás,
csak suttogás, amire hozzám elér,
bőrömet borzolja a drága hang,
dobál a meg-megújuló kétségbeesés.
Milyen áramlatok indulnak odalent
a zöld hullámok bársonya nélkül,
ahol már nem simogatásra gondolunk,
hanem a félelem szorítja torkunkat?
Szomorú szememben zöld a tenger,
nem törik meg rajta a fénysugár,
elnyel mindent, a villámok ezüstjét,
a tornyosuló felhők falánk árnyékát,
a napot, amikor elfekszik a horizonton,
s a rémülettől felgyűrődik a homloka.

Nincs nyugalom

Nincs nyugalom a föld alatt,
csak a föld lelke muzsikál,
nincsen vágy, sem esztelen remegés,
sem a csípődét körülfutó ölelés.
Csak a föld csendje muzsikál
halott fülnek hallhatatlanul,
szíved ritmusát kalapálja,
mosolyra fakaszt, hogy ne feledd:
neked szól ez az üzenet,
ami támad a föld felett,
kedves szóban, ölelésben,
felparázsló, büszke vágyban,
mozdulatban, nevetésben,
napot szülő boldog fényben.

Lakodalom

Tombol a násznép, zúg a lakodalom,
remeg a fal, izzadva dől a mámor.
Hol van még a kakaskiáltás,
amely beszegi az üvöltést,
a harsány jókedvet, az önpusztító
büszke lobogást, a kivagyokiság ígéit?!
Forog a tánc, izzadva dől a mámor,
szép a menyasszony, arca csak úgy lángol,
kihajtott a vágytól, izzik a láztól.

Pörög a sokadalom, megremeg a tánctól,
csak egy valaki ül a széken
szendergő szobrába fagyottan:
lehajtott arcán könny csorog.

Egyedül

Fojtogat az éjszaka, elkerül az álom.
A nyálkás sötét bebújik a bőröm alá,
s burjánzik, nő, dagad, keményedik.
Ablakszemek figyelnek az úton,
megrettenve álldogálnak a fák a parkban,
zsugorodnak a magukra hagyott bokrok.
A csillagok remegnek az égbolt
foszladozó szoknyája alatt.
Itt maradtam. Egyedül.

Álom

Amikor elfáradok, húz az ágy,
az álom mégis elkerül.
Nézem, de nem látom a világot,
körben a házakat, a fuldokló fákat.
A felvillanó fényben az arcodat látom,
ajkaid furcsa fintorát,
szemed rejtőzködő mosolyát.
S ettől hirtelen melegem lesz -
a viaskodó szélben férfias könny
remeg az arcomon.

Éjféli hold

Hallgatom a zenét. Elbújt a hold:
sötét felhőt húzott magára.
Éjfél közelít. Az ágy, mint sírgödör
várja áldozatát.
Nem tudok meghalni,
amíg szól a zene,
s a hold is bújócskát játszik.
Ülj az ágyam szélére:
riaszd el keserű álmomat!
Hallgatlak. S ahogy elmesélsz,
hirtelen a hold is felragyog.

Szegényen

Három nap nélküled,
kitépett szíromlevelek
a feltámadt szélben.
Ideges rohanás,
és szavak után kutatás
az új végtelenben.
Három nap rettenet,
hová bújtál, te, képzelet
lázam börtönében?
Magamba fordulok,
talán lesz elegendő ok
látni téged fényben.
Vagy, ha már nem látszik,
ami szívedig parázslík,
meghalok szegényen.

Nehéz sírás

ma rám talált a szerelem:
gránát robbant a szívemen
riadt madár az ég alatt
szárnyát zárta és lezuhant
tűzbe vágyott hagyni álmot
megtalálni boldogságot
így lettem én beteg vándor:
koldus előtt meleg jászol
ízes étel asztalodon
nehéz sírás szép arcodon

Ma minden

Ma minden lélegzet - nélküled.
Hiányoddal büntetted,
s én mint a végsőkig elszánt bűnös
már-már feladtam magam.
De nem tudom, lennél-e börtönőröm,
szigorú foglárom,
aki éjszakánként cellámba vonul,
s megadja magát a vágynak.
Vállalnád-e, hogy végrehajtod
a szigorú ítéletet,
amely neked szánta sorsomat?

Hullám

Hosszú utazásra vágyom veled.
Megpihennék hajad sűrűjében,
megmásznam nyakad meredélyét,
s szomjamat oltanám, ha a csókokat
te is akarnád.
Melleid ujjaimra vágyakoznak,
a simogatás felkavaró csöndjére,
amikor elindulnak a lassú hullámok,
s nem tudod, milyen időt mutat az óra,
tegnap van-e, vagy már a záporos holnap,
s mindegy: zenekar lett a bőröd,
szerelem-szimfóniát muzsikál,
s egyre hangosabban zuhog a zene,
mint amikor földomlás közelít,
rabul ejt a mozdulat.
De én se szólok többet,
öled előtt térdepelek,
s várom: maga alá temet a hullám.

Öledben ringass

Még nem tudom, mit mondok,
ha földig ér az éjszaka,
s észrevétlenül megmoccannak
az elfelejtett álmok.
Kiszolgáltatott arccal
figyelem a készülődő vihart,
amely mellkasomban fészkelődik,
s robbanásra vár.
Mit is mondhatnék:
magamra hagyott a világ,
körülfalaztak az évek,
s a repedéseken csak a könny,
csak a bánat szivárogoz át.
Ne engedd, hogy megöljön a szó,
öledben ringass, halálig.

Nélküled

Olyan lassan telnek a percek,
amikor nem vagy velem.
Lapozom a múltat, hátha megjelenesz,
kilépsz az ajtón, elindulsz az úton,
mert tudom, láthatatlan
erők vonzanak.

Várok, mit is tehetnék,
pedig szívesebben ölelnék,
érezném arcod bársonyát,
s magamat - veled.
De nem lehet,
hiába rajzol a képzelet,
elbukik ez a nap is - nélkülöd.

Ki ad választ?

Ha arcomra kövesül a bánat,
ki lázítja fel az éjszakádat?

Kinek suddogod a hiszekegyet,
ha már elfeledted azt az egyet?

Melletted kinek a csöndje virraszt,
ki nyújtja az álmoknak a vigaszt?

Kérdésekre ki ad akkor választ,
ha arcomra kövesül a bánat?

Nincs élet

Egyszer elhagyom a várost,
háta fordítok a házaknak,
a reménytelen zajoknak,
a fuldokló fáknak,
az embereknek,
s elindulok oda,
ahonnan nem érkezik hívás,
s akik ott vannak se tudják,
hogy én is velük vagyok.
Magammal viszlek,
mert nincs nélkülöd
napfény, zaj, fa,
nincs nélkülöd lélegzet sem,
nincs élet, se halál.

Hiányok

Ha reggel arra ébredek,
hogy nem vagy velem,
felhő borítja be
kék egem.

Ha megszöksz az éjszakából,
a lelkem elsötétül,
s vad viharok
támadnak.

Karnyújtásnyira

Éjszaka újra rám tört a bánat,
s mint aki utat tévesztett:
testem köré hurkolódtak az ágak,
nem mehettem, ahová a szívem hívott,
csak forgolódtam, száraz levelek
pödörödték izzadt tenyeremben.
Mi lesz velem, mondd?
Szemem fényét félelem fakítja,
mellkasomban buta álmok.
Karnyújtásnyira, mégis távol:
hiányzol az éjszakámból.

Hajnalban

Térdre hullottam,
s mint akit megvertek,
nem remélve semmit se már,
csak még egyszer beszívni
a közeledő hajnal illatát,
úgy vártam a csendben.
Jött is lassan lopózva,
felkúszott a hátamon,
befúrta magát a hajamba.
Megadtam magam a sorsnak,
de az utolsó pillanatban
tekintetem beléd ütközött.

Elégek

Mibe kapaszkodjak,
ha napok múlnak
egymás után nélkülöd?
Nem látom az arcodat,
megrajzolni kevés a képzelet.
Körülölel a félelem,
hogyan elvesznek tőlem az évek,
s lázadó látomásaimban elégek.

Eltűntél

Úgy eltűntél, mintha a születés
előtti csendben várakoznál.
Maglehet, nem rám,
hanem valami boldogabbra,
öröme, ami úgy hevít,
hogy felemel magához.
Süvít bennem az elveszettség,
késik az önfeledt ölelés,
becéző ujjaimban hallgatás,
szemedben bujkáló könnyek.
Vigyázz reám, vigyázz nagyon,
maga alá gyűr a fájdalom.

Elsuttogom

Fejemet fúrom csalitos öledbe -
milyen régóta már csak az álom,
a féléber szendergés az ágyon,
az árnyékok hűvösében
az elhagyott mozdulatban,
az óvatlan pillanatban.
Kezed nyomát dédelgetem,
s arra gondolok:
mielőtt végképp elmúlok
még megállok a küszöbön,
s elsuttogom a nevedet.

Hívtalak

Hívtalak szóval, zenével
az éjszaka énekével
bűvöltem az enyhe szellőt,
homlokomon sötét felhőt,
nem jöttél virradatban,
elmaradtál fényes napban,
de mire újra este lett,
a világom már szétesett.

Lobogtunk

Egymás mellett feküdtünk,
s mint amikor ringatózunk
a habok hátán,
elmélyült bennünk a nyugalom.
Nem vágytuk a partokat,
sem az öböl árnyékait,
kilépett belőlünk a világ,
s magával vitte nyúgeit,
a napok hordalékát,
a hiábavalóság ígéit.
Magunkra maradtunk,
egymás testébe hullva,
egyetlen áramkörben
lobogtunk, mint a máglya.

Ölébe vesz

Egyszer csak felbukkantál,
a kusza nappalban rám találtál,
s odalett minden rettenet,
félelem és remegés.
Maradj még itt, halkan velem,
amíg felfedez a tekintetem,
s annál is tovább,
amíg ölébe vesz a halál.

Csöndes szólam

Nem láttalak, pedig mindig látlak,
napsütésben, sötét éjjel,
behunyt szemem mögé rajzol
óvó képzeletem.
Lennél bárhol is, mindenütt
rád kiáltana a szívem,
fölfedezne a nyugtalanság,
ami körülkerít mindenütt.

Megtalál a hangod,
kihallatszik a csöndes szólam,
a bátortalan vallomás
elér hozzám és felvidít.
Szemed menekülő pillantása
fogva tart, nem ereszt.

Minden leszek

Elfelejttem magam,
láss olyannak, amilyennek szeretnél,
amilyennek a felfedező izgalom
sejtjeidbe égeti megtört alakomat.
Nem leszek más, csak az,
akinek megláttak szemeid,
s akinek a várakozás napjaiban
magadnak szeretnél.
Minden leszek, ha akarod,
csak nyugtasd rajtam szemed,
s érints meg minden pillanatban,
hogyan megéljem a holnapot.

Faggattalak

Kilódultam az álomból,
s mint aki féléberként önmagát keresi,
elindultam visszafelé az éjszakában.
Rád találtam. Ott ültél szemben velem
az asztal túlsó oldalán.
Néztem az arcodat. Szép volt. Gazdag.
S mint aki kincset rabol, faggattalak,
ajkaidat néztem, felfehérlő fogaidat,
nyakadat, vállaidat, melleid
megbújó lomha árnyait.
Szép voltál és gazdag és szerettél.
S mint aki keresi a szóval
elmondhatatlant, úgy néztem rád: segíts!
Oddd fel bennem a görcsöket,
a vágyba futó ígéket,
a szótlanságba dermedt látomásokat,
érints meg parázsló ujjaiddal,
hogyan elevenedjen meg újra bennem
a lélek!

Kiléptél

Kiléptél az árnyékból,
s egyszerre felragyogott az arcod,
esti fények bolyongtak nyakadon,
bőröd bársonyán szél fészkelődött.
Megláttalak, s újra tudtam,
csoda vagy minden rezdülésben,
amely felizzik, ha szívemre talál.

Botladoztak a szavak,
nem értek el hozzád, mert zsongás,
emberzsivaj vett körül.
S én nagyon bántam,
hogyan elvesztettem ezt a gyönyörű
pillanatot is.

A folyó

Mint a folyó, ha árad,
sodor magával levelet meg ágat,
építi és rombolja a partot,
úgy áramlik bennem a szerelem.
Behunyom a szemem, s azt hiszem:
ott ülsz valahol,
s nézed a folyót, ahogy árad,
sodor magával levelet meg ágat,
kavarog benned a szerelem.
Úszom az árral,
s látom, felállsz és integetsz,
vizes arcomat ellepi a könny.

Halhatatlanság

Ha messzire sodor a nyugtalanság,
s úgy érzem, minden véget ért,
ha nincs már remény, s élni sincs miért,
görcsös ujjakkal mégis beléd fogódzom,
mert nem tudom, van-e halhatatlanság,
van-e öröm - kívüled?

Tenyereden

Szép szemed hajnali csillag,
beragyogja az éjszakámat.
S amikor átjár ez a fény,
nem tudom, mi történik velem,
eleven vagyok-e, vagy halott.
Csak azt érzem, hív a magasság,
s vonz e messziről jövő fény.
Amit tudok, te tudod velem:
tenyereden hordod életem.

Reggelig

Vállamra ül az éjszaka,
lassan elindulnak a vágyak,
s téged keresnek az ösvényeken,
csillagfény porlik utánam,
hiába, nem talállok.
Vagy rossz helyen kereslek?
Végigzuhantál a hűvös ágyon,
kikapcsoltad a külvilágot,
a sötét maga alá temetett.
Mindegy. Megvárom a reggelt.

Bársonyos öledben

Belebújnék bársonyos öledbe,
s csöndesen elringatnál.
Farkasaimat elereszteném,
megvédenél minden haláltól.
De magamtól van-e menedék,
ha a sorsom újra támad,
felemelt kezed elriasztja-e
visszatérő, gyötrő álmom?
Ma még minden így marad:
bársonyos öledben ringatózom,
s megérintem puha szádat.

Önfeladás

Mint aki rabságból menekült,
s átúszt a folyókat,
hallgatta éjszaka a fák zúgását,
a lopakodó vadak surranását,
s lassan megtelt félelemmel,
nyitott szemmel aludt,
mint az elkárhozott halottak,
s nem volt már más csak az önfeladás,
a reménytelenség hívó hangjai,
így érkeztem meg hozzád.
Várom, hogy egyszer megérintesz,
talán akkor újra lehetnék.

Ott jársz

Egész nap rád gondolok,
mert valahol messze vagy,
s nem ér el két kezem,
nem látom, ahogy közeledsz,
megigazítod a frizurád,
hirtelen rám ismersz,
és felragyog az arcod,
mert ott jársz, ahol én.
De mint akit rajtakaptak,
most mégis elpirulsz.

Mi jöhet még?

Ha lehetne több érzés mozdulatban,
több vágy ebben a pillanatban,
ha lehetne más, mint bőröd tánca,
s kellene más, mint szíved vágya.
Mi volna még, nem tudom.
Mert engem te mindig kitakarsz,
olyan vagyok, mint akit seb borít,
eleven fájdalom, dobál a láz,
mi lesz velem, mondd, mit akarsz,
eléget ez az ostoba nyár.
Mi jöhet még, nem tudom.

Kettős fájás

Olyan nehéz most másra figyelni,
téged várlak minden mozdulatban.
Puha árnyékok futnak át szobámon,
mintha megérkeznél, átkulcsolnál,
s elűznéd feltámadó félelmeimet.
De nem jössz, gyötrődsz valahol,
feltartóztat az újra nem lehet,
s pontosan érzem: kettős fájás
sorvasztja mellkasod.

Megérkezel

Nehéz ma minden gondolat,
ilyen lehet a sötétzárka,
ahová nem érkezik hívás,
s ahonnan nem jön jajszó,
csak csendes sírdogálás
virrasztja az éjszakát.
Súlyos terhem a csend,
kiabálni nem bírok már,
kapkodok levegő után,
s várom a felmentő ítéletet.
Talán mégis megérkezel.

Szimfónia

Hiányoztál.
Mindenütt kerestelek.
A fák mögött, a felhők haragjában.
A szemlehungyás ólmos fáradtsága
eltakart.
Pedig milyen jó lett volna,
ha a hangodba burkolózom,
s megtelik zenével a lelkem,
szimfónia zeng, ha rád
gondolok.

Közelebb került

Nem mondhattam el mindent,
s most fuldoklom a szótól.
Szorongás hűtötte a vérem,
folytonos gyászban ünnepeltem.
De ahogy nem álom lett,
s közelebb került a rettenet,
úgy vágyom egyre hevesebben
elmondani magamat.
Segíts, hadd suttogja el a szám,
mi történt egy nyári éjszakán,
amikor arra vártam: belépsz
a fölém boruló sátorba.
Nem jöttél, s ez már így marad -
helyetted itt a reggel.

Villám

Kiszolgáltat a szerelem:
bomba robbant a szívemen.
Felhők mögött villám fénye:
messze cikkant föld reménye.

Üzenet

Majd eljövök, ha több fényt
ragyoghat rád az arcom,
ha nem bujkálok a felhők mögött,
s nem vetülnek buta árnyékok
az életemre.
De addig csak a baráti mítosz
sugárzik tekintetemből,
amely - könnyen lehet -
túlél engemet.

Kettős fal

Nincs erőm küzdeni,
mert félek az elbukástól,
önmagam szégyenétől.
Mi jöhet még?
Láztalan éjszakák
hűvös nyugalma, a józanság
fehér fénye.
Maradok hát, bekerítve
a kettős fal börtönében,
s ha hajnalban felriadok,
letörlöm arcomról a könnyet.

Arcod derűjében

Ha szemedbe nézek, erős vagyok,
jöhet bármi, csak nevetek.
Arcod derűjében én is megfürdök,
s tiszta leszek megint.
De ha szomorúan lehajtod a fejed,
s pilláidon ott remeg a könny,
átfut rajtam a félelem.
Aztán hirtelen ledobod a szoknyád:
mindketten újra nevetünk.

Kora ősz

Szőlőszemek íze a számban.
A koraősz lírai üzenete
úgy jut el hozzám, mintha
erejét próbálná a nyár,
pedig szeptember ez már,
vagy inkább borús október,
amikor számolgat az ember:
mennyi van hátra az évből,
s mit kínál az élet,
amely összegubancolódott;
s a tenyéren a sorsvonalak
azt jósolják: menekülj,
érezd a szőlőszemek ízét,
lassú falevelek
táncolnak az arcod előtt.

Látomások

Borús nappal búcsúzik a nyár,
hideg eső veri az ablakomat,
fiatal fák hajlonganak a szélben.
Összehúzódik bennem is a világ.
Földrészek kéklő távolsága,
tengerek zölden gyűrődő hullámai,
az idő és a tér közöttünk.
Látomások íze a szánkban,
múlttá szelídülő nappalok,
a kísértő éjszakák nélkül.
Látomások íze a számban:
türelmetlen igék a vágyban.

Várakozás

Várom, hogy megérints,
s felkiáltsanak a tárgyak a szobában:
itt vagyunk mindannyian!
De csak a falióra zenél,
bennem meg térdre bukik
a bizakodás.

Fában, virágban

Felderítő leszek, ha messze bujdokolsz,
bejárom a földet, átúszom a folyókat,
tenyereimbe veszem a hegyeket,
a mélységeket és a magasságokat
bejárom minden éjszaka,
csak megtaláljalak.

Gondolj rám, s eljutok hozzád,
hiába állnak utamba erdők, emberek,
gonosz szellemek, sanda szándékok,
csak gondolj rám, ha földig ér
a bánat, s az arcodon matat az ősz.

Ott leszek fában, virágban,
a bőrödet borzoló napsugárban.
Ott leszek, ha már nem leszek.

Mozaik

Állsz a túloldalon,
köztünk autók, emberek,
lárma és tülekedés;
eltakarják az arcodat,
úgy kell összeraknom
az elfutó pillanatképeket.
Ajkaidat figyelem,
üzensz valamit:
hirtelen mindent megérték,
s átszáguld rajtam az öröm.

Kibomlasz

Kibomlasz a ruhádból,
felveszi tested az enyémet,
együtt hullámsunk,
formás formává fonódunk,
s eltűnik minden, ami volt.
Ne félj, nem vet partra
semmilyen vihar!

Ha most

Ha most elmennél,
utánad futnának az utak,
az elveszített évek sűrűjében
magára maradna a remény,
s nem volna más,
csak az éjszaka üres csendje,
amely megfojtja a vágyat.

Ha most elmennél,
utánad kószálnék én is,
mert magaddal vinnéd
a keskeny ösvényeket is,
amelyeken elbotorkálok
naponként hozzád.

Elfutnak

Elfutnak tőlem a szavak,
s téged keresnek
nappal, amíg várom,
hogymegyszer mégis rám találsz;
éjszaka, amíg szivárog
a fény szobámba,
s a csillagok elbuknak
a reggel küszöbén.

Birodalom

Az én birodalmam
lábbal könnyen bejárható,
nem jelzik cölöpkarók,
sem elsárgult térképek.
Nem állhatok a tornácra,
amíg csendesen emelkedik a nap,
sugarai nem jelölnek határokat.

Az én birodalmam
lábbal nem taposható,
s csak azt engedem
erre az ember nem látta vidékre,
akit magába zárt a szívem.
Aki megérti: amit kezével szorít,
s magához von féltékenyen,
azért nálam semmi se
kapható.

Ne hidd el

Ne hidd el nekem,
hogy nem illik a szó,
s a lélek nem muzsikál,
a sodródó csónakban
arcunkat a fűzfa nem simogatja.
Velünk él a vers,
igazsága a mi igazunk.
Ha az idő átrohan felettünk,
nem marad belőlünk semmi,
se szó, se látomás,
s az igazság visszfénye
feloldódik a közeledő
virradatban.

Kiáltás

Körös-körül sírtak a fák,
szeptemberi eső áztatta a tájat.
A folyó felől halk kiáltás:
zuhanórepülésben egy sirály.
Álltál az esőben, rám néztél,
s messziről is jól láttam:
az eső és a könny
összefolyik arcodon.

Kilincs

Ha egyedül maradok,
s mellettem csak a lámpa virraszt,
kihallgatom az éjszakát.
Fekszem a hűvös ágyon:
így volt, ennyi volt.
De nem nyúlok gyógyszer után,
nem hív a kattogó kerék.
Várom, hogy megállsz az ajtó előtt,
s a kezed nyoma ott marad
a kilincsen.

Az idő

Fészkelődik a hajnal.
Talpam alatt az ösvény pora.
Elindultam.
Vissza sose térek.
A fény mégis kirajzol
az időből.

Halk zene

Szép szavak halk zenéje
úszik, mint a hullám.
A fegyelem bilincsében
ülünk mind a ketten.
Szép szavak halk zenéje
úszik, mint a hullám,
s a part menti füzesből
rémült sirály nézeget.
Torlódnak a hullámok
s megbicsaklik a dallam,
de egymás börtönében
szavak halk zenéje hangzik.

Tele van

Tele van veled a világ:
itt láttalak, ahol most leveleit
hullajtja a gesztenye
s színét kiabálja
az út mentén a virág.
Itt tartott fogva az ablak,
s csak én tudtam, mennyi dallam
szorult tekintetünk közé,
vártuk, hogy tűnjön el a félelem,
mert a vágy velünk maradt.

Lassú hullámok

Hirtelen meglódul a vonat,
s elvisz innen messzire,
egy szőke városba,
amely izzik a fényben.
Árnyékot csak a bánat
rajzol az arcomra.

Leülök a folyó partjára -
beleestem a végtelenbe -,
mintha mindenki elkerülne,
csak a lassú hullámok
suttogják a nevedet.

Reménytelen

Reménytelen, reménytelen -
dobogja bennem a félelem,
mert arcod, kezed, szíved nélkül
az életem a csendbe rémül.
Nem várhatok nagyon sokat,
csak megtartó, tiszta álmokat,
fiatal életed üzenetét:
ne siess, ne menekülj, maradj még!

Hullámok

Amikor megölelsz,
ránk telepszik a hallgatás:
a szerelem vágyon túli csendje.
Elmerülünk egymásban,
s észre se vesszük,
hogyan a hullámok átcsapnak
a fejünk felett.

Most

Szorong a lelkem,
mert távol vagy tőlem,
elraboltak az órák,
s hiába siettettem a perceket,
lomhán kúsztak csak előre.
Ma is elmúlik egy nap -
nélküled.
Ha leltárba veszik a sorsomat,
hiányzik majd egy mozdulat.
Mindketten csak gondoltunk rá.
Most és mindörökké.

Befészkeled

A fal felé fordulok,
nézem az arcodat: alszol,
messze jársz, s én nem vagyok veled.
Boldog lehetsz,
kitárt lélekkel lélegzel,
talán tudod: itt vagyok veled,
arcod árnyékában.
Megérinthetsz,
ha tekintetemmel felébresztelek,
s befészkeled magad
vágyakozó ölembe.

Árva vagyok

Nem tudok aludni, mindig rád riadok,
nyugtalan képzeletem újra rajzolja
alakod, ahogy elindulsz felém
a szeptemberi forgatagban,
csak jössz, melletted autók,
gyalogosok, fékek csikorognak,
jaj, vigyázz, megáll a szívem,
ha megtámad a rettenet,
vigyázz magadra, ha azt akarod,
hogy holnap is várjam:
felém indulsz a forgatagban,
kerülgeted a rohanókat,
s közben te is sietsz,
hogy minél előbb átkulcsolhasd
a nyakam, szólni se tudjak,
mert mi vagyok én nélküled,
árva, nagyon árva.

Nincs hangom

Ami nem is olyan rég
biztos volt, mint az ég,
amely ernyőt tart fölünk,
hogy a hitünk megmaradjon,
csöndes reménnyé szelődült.
Hónapok, évek szaladnak,
megvárhatsz, mintha a rabnak,
akit halottá fokozott az élet
vigaszt adhatna a jelen,
ha kifogyott belőle a jövő.

Így vagyunk most -
bukott ki a szó a szádon,
s én csak motyogok befelé,
mert nincs hangom a gyászra.
Még az út is kivet magából.

Megmártózom

Forró a bőröd, mert engem szeretsz,
s magasra csap a lázad.
De nem hozom a vizes ruhát,
eldobom a csillapítókat,
engedem, hogy elégjek,
pedig nem vagyok
buddhista szerzetes,
sem életunt kalandor.
Megmártózom a tűzben,
s engedem, hogy a salakot
elsodorja a szél.

Téged hívlak

Ha arra várok, hogy elindulj,
s megtaláljon a tavasz üzenete,
nem álldogálhatok gyáván
a folyó partján én sem,
s nem nézhetem, hol kisebb,
hol veszélytelenebb a víz.
Nem vágyom a túlsó partra.
Téged hívlak minden pillanatban,
s csendesen, de bízva remélem,
egyszer megérkezel hozzám.

Ködös reggel

Lassan ébred bennem a reggel:
álmos köd nyújtózik a tájon,
de amint az első napsugár
áttör a bánat sűrű szövedékén
véggépp megérkezem.
Itt vagyok, tekintetedet kutatom,
arcodon utolsó pillantásom nyomát,
ujjaim óvó mozdulatait,
a bizonyosság puha csöndjét.
S ahogy rám nézel,
kalapálni kezd a szívem,

érintésedre vágyom:
maradj velem örökre,
amíg a köd végképp
maga alá nem temet.

Valaha

Ha hosszú útról visszatérek,
kíváncsian faggatom az arcodat,
mivé tette az idő, amely kifoszt,
megaláz és semmivé tesz.
Mert úgy vagyok már
minden megélt pillanatban,
hogy nem hiszem el magamat,
aki minden útról visszatér,
mert valaha beletemetkezett
az arcodba, s most nem menekülhet,
akkor sem, ha földig ér
a temetni készülő éjszaka.

Elmondhatatlan

Egyszer kilépsz az életemből,
s ha felbukkan az arcom az időben,
érdeklődve forgatod,
mint egy régi fémpénz
képes oldalát.
Kíváncsian, de szeretet nélkül.
Eloszlok benned, mint a köd,
ha meglódítja a könnyű szél,
nyomom se marad,
csak kellemetlen emlék sajgat,
hogy volt valaha valami,
ami győzni akart,
de belebotlott
az el nem mondhatóba.

Porlik az idő

Úgy néztél rám,
mint aki nem ismert sohasem,
nem álmodta velem az éjszakát,
nem élt a nappalok
sorsfordító igézetében.
Kihalt tenger lett a szemed,
nem vet haragos hullámokat,

nem ringat, nem készítet
élet-halál küzdelemre.
Még hal- emléke sincsen,
csak a sós meder
göröngyös hullámai ragyognak,
s porlik az idő,
amint megfújja a szél.

Sirályok tánca

Kilencvenszer kelt fel a nap,
s amint átszakította az éjszakát
szétáradt a fény a tengeren.
A sirályok lassú táncba kezdtek.
Álltam a parton, mint minden reggel
azóta, hogy összekeveredett a szemed
az ébredő tenger színével.
Évezredek üzenetét hozták
az egymásra torlódó hullámok,
megsemmisülni vágytak,
mint ahogy én,
amikor párnámon pihentél,
s elindultunk, hogy behajózzuk
az óceánt.

Vita

Mindent tudni akarsz,
ami a múltból átszivárog,
a vallomásokat, az öleléseket,
az álmatlan éjszakákat,
amikor útjára indul a gondolat.
De a szavak magukba zárnak,
nem adnak ki senkinek.
Ne kérdezd, mi voltam valaha,
ha eléd terítem az ősz.
Ami velünk történik,
nem született meg az időben,
kezünk egyetlen érintése
többet mond néhány
vitába zárt éjszakánál.

To be or not to be

Könyököl az ősz a vállamon,
lelkemre vadásznak az álomtalanok,
a szerelemből kiszorítottak,
az élet-jövevények.
Harcra támad kedvem,
s én, aki magamat eltemettem,
felhőket hajtottam árvaságom fölé,
napsütést kívánok,
amelyben a Te arcod is
régí fényében ragyog.

Elengedlek

Ha útra készülsz,
keservesre,
amelyen nem vár öröm,
csak bánat borzolja az éjszakádat,
ha úgy érzed, hogy
elmenni könnyebb, mint maradni,
ha csak én hívlak
a többiek korholva marasztalnak,
kenyeret adnak a rabnak,
s kihallgatják a szívverésed,
ha minden mindegy már,
csak oldódjon a remegés,
ha a könnyektől
leroskad a fájdalom -
elengedlek.
Ha Te is menni akarsz.

Parttalan éjszakák

Egybefolynak az órák és a napok,
parttalan minden éjszaka:
fölrriadok arcod, szemed,
öled, ölelésed hiányára;
még csak most mentél el,
de már utánad sír a toll,
bukdácsol a papíron;
a haldoklók házában
se lehetnék ennél árvább,
mint amikor fölemelem a fejem,

s hiába bámulom
a nappalt meg az éjszakát.
Szememben kihalt a fény.

Tengerár

Elmentél az éjszaka
válladon az út pora
szemedben nincs ragyogás
szép arcod csupa sírás
Hallgatom az éjszakát
faggatom a vágy nyomát
csendesült a tengerár -
a matróz a parton áll

Magaddal viszed

Felemelem a kezem,
mintha végső búcsút intenék,
mert nem jössz vissza soha már.
Álldogálok az úton,
torkomat sírás szorítja.
Fejedet se fordítod,
csak lépegetsz a horizont felé,
mint aki végre megszabadult.
Pedig nagy terhet cipelsz:
magaddal viszed
a jövőmet.

Siratóének

Ha eltávolít a félelem,
s nincs számomra több mozdulatod,
ha szemhéjad alá csak a sötét menekül,
s én kimaradok minden gondolatból,
akkor is téged kereslek
az utcákon és a tereken,
a hétvégi piaci forgatagban,
a platánok árnyékában,
a szembejövő nők tekintetében,
óvatos mosolyukban,
amellyel arcomat kutatják,
téged kereslek, pedig jól tudom:
elzuhantál az időben, meghaltál,
s rám maradt a temetés,

a lassú sírás a futkosásban -
lecsukott szemhéjaidat fel nem emeli
ez a kétségbeesett ének.

Tenyérben

Nem a szó, szívem parázslík.
Megkapaszkodom az ágyban,
várom az üzenetet.
A sereg megadta magát;
virrasztom az éjszakát,
a múltban téblábolok.
A fehér zászló a homokban.
Hullámszik a testem,
eső áztatja, fuldoklom.

Hol vagy most,
ebben a barbár pillanatban,
amikor vacogó fogakkal imádkozom,
haladéért könyörgök,
megszünni készülő sejtjeimhez?
Talán akar velem
valamit kezdeni az élet,
ha összekuporodok
hatalmas tenyerében.

Metszéspont

Esik az eső. Könny keveredik
a hideg ősszel.
Siratom magamat.
Jó lenne odabújni hozzád,
hosszan ringatózni veled.
Kérlelni, hogy el ne eressz,
ha mégis elmennék.
Bánatba bódít az ősz,
nyugtalan szívverésem
meg ne rémisszen.
Itt vagyok még, várom,
hogy újra megölelj,
s abban a metszéspontban
meg is születhetek újra -
veled.

Varázsló

Jó tündér vagy -
elvarázsoltál ma is.
Úgy bolyongtam szép testeden,
mint a legkisebb királyfi
az őszi rengetegben.
S amikor végül elfáradtam,
ajkaiddal szomjamat
oltottad.

Utószó

Ne legyen személytelen a világ,
inkább mutassa arcát a rémület,
ne kelljen mondani halk imát
valakihez, akit még nem ismerek.
Beleástam magam az őszbe,
leveleket kavar az erős szél,
bebújik az ingem alá.
Nem bánom már, mi lesz velem,
csak még ez a lélegzet,
amellyel a nevedet kimondom,
maradjon a tüdőmben.
Aztán..., de mégsem!
Sokáig még, mindig veled,
amíg átlapozod az életem,
s ha az utószót is elolvasod -
jó volt, nagyon jó volt.

Utazás

Sokszor kimentél az állomásra,
hallgattad a nyüzsgést.
A félreeső zugból jó volt látni,
ahogy összeverődnek
a tárgyak és az emberek.
A túlsó sarokban is üldögélt
egy beesett arcú öreg;
nézett maga elé, mint aki régóta
búcsúztat valakit.
Szeretted volna meghallgatni
meg-megcsukló motyogását,
de nem mertél odamenni,
féltél, hogy rád emeli

zöld színű tekintetét,
és akkor nem tudsz mit mondani.
Az öreg látta, hogy idegen vagy
ebben az őszülő városban,
elvágyódsz, vissza az unalmas
nyugalomba, ahol egyforma ízű
a reggeli meg az éjszakai csend.
S amikor a ragyogó fényben
egy délelőtt megjelentél,
tudta jól: felszállsz
a legelső induló vonatra.

Szótlánul

Sokszor kimentél az állomásra,
hallgattad a nyüzsgést.
A félreeső zugból jó volt látni,
ahogy összeverődnek
a tárgyak és az emberek.
A túlsó sarokban is üldögélt
egy beesett arcú öreg;
nézett maga elé, mint aki régóta
búcsúztat valakit.
Szeretted volna meghallgatni
meg-megcsukló motyogását,
de nem mertél odamenni,
féltél, hogy rád emeli
zöld színű tekintetét,
és akkor nem tudsz mit mondani.
Az öreg látta, hogy idegen vagy
ebben az őszülő városban,
elvágyódsz, vissza az unalmas
nyugalomba, ahol egyforma ízű
a reggeli meg az éjszakai csend.
S amikor a ragyogó fényben
egy délelőtt megjelentél,
tudta jól: felszállsz
a legelső induló vonatra.

Ne búcsúzz még!
A fák is dermedten állnak,
megadják magukat a hűvös szélnek,
lemondtak a tavaszról,
az újrakezdés lendületéről.
Ha rám nézel,
s átszivárog a könny
a pillák résein,
már elindultál az úton.

Őszi levelek a válladon,
s te is az avarban lépkedsz.
Az idő lehajtott fejjel
megáll előttem,
s én nem tudok neki
semmit se mondani.

Minden ablak

Egyedül úszom az éjszakában -
alattam, fölöttem a csillagok -,
téged kereslek a világegyetem
eltakart zugaiban.
De magába zárt
a féltékeny kozmosz,
szemedet csillagnak akarja,
hajad új Tejútként ragyog,
fogsorod csillagképpé változott.
Hajnalban kitárok
minden ablakot:
fényeddel megtelik
a szívem.

Nem láttalak

Szép vagy. Felkaptam a fejemet,
tekintetemet rád emeltem,
s mint, aki hosszú útról tért meg,
elidőztem gyönyörű arcodon.
Meleg ragyogás áradt belőled,
talán te is megérkeztél,
mert nem láttalak soha ilyennek:
körülölelt a mosolyod,
s hirtelen azt is elfeledtem,
hogy nem szerethetsz engemet,
nem lehetek én, akit szíven talál
s elvarázsol pillantásod,
mert nincs bennem semmi jó,
csak oktalan sajnás és csüggedés,
abban a néhány elrabolt órában,
amikor a válladra észrevétlenül
néhány könnyet ejtek.

Megbotlik

Tologatom magam előtt a hétköznapiakat,
hátha mégis rám talál az ünnep,
de nehezen vánszorognak az órák,

s azok is elrohannak, amelyeket
veled tölthetek.
A száznegyvennyolcból ötöt, hatot.
Szomorú szívem meg-megbotlik,
ráhajol az időre.
Látod, itt van ez a perc is -
nélküled.

Esti utazás

Zuhog az este, arcomat áztatja.
Jövök a múltból, szól a trombita,
de paripák helyett autók rohannak,
a neonok elfolyt vére a járdán,
zöldben, aranyban, kékben habzik
az ünnep előtti várakozás.
Harsog a trombita, megyek a múltba:
összehúzódik bennem a csoda,
halkan havazik rám a csönd,
még néhány óra s megérkezem.

Egy másik mosoly

elfutni a kérdő tekintetek elől
megölelni a hosszú útra készült
fejet hajtani ha megindul a zápor
becsukódni a vallomások előtt
ott maradni ha omlanak a falak
nézni ahogy a nap belebukik
a kilátástalan éjszakába
magunkkal vinni egy nevetést
hallgatni valakinek a szívverését
kiugrani a robogó vonatból
belépni egy másik mosoly
udvarába

Visszazuhanok

Éjszaka egyszer csak felriadok,
nézem körben a falakat,
s mint aki évekig távol volt,
elfelejtette a levegő ízét is,
az éber csönd fájdalmas suhanását,
nem ez a táj ölelt körül,
nem a szakadatlan doboló eső
volt zúgó zeném.

Ne rekessz ki az álomból:
sötétre nyíló szemem eltemet,
várj, amíg újra visszazuhanok,
ne integess, mert a mosolyod
akkor nem találom meg soha.

Ha rám nyílik

Ha rám nyílik a reggel,
s megmutatja magát a megkettőzött világ,
amelynek nincs határa, menedéke,
csak forgolódok összetörten,
kiűzve az álmokból,
belelökve a látomásokba;
egybefolyódik minden:
a létezésed és a hiányod,
az öröm és a gyász,
a várakozás és a félelem;
s közben a harc
a megvásárolható világ ellen.
Mindennek ára van.

Örök éjszaka

Egyszer végképp felébredek,
betódul szemembe a fény -
s nem látlak többé már soha.
Álom voltál köznapi ruhában,
a jelenés köntöse nélkül,
valóságosan és hihetően
jöttél velem szemben az utcán,
mosolyogtál, megrándultak ajkaid.
Ez a fény besoroz
a múlhatatlan emlékek közé,
de egyszer még bevilágítja
lezuhanó szempilláim mögött
az örökké váló éjszakát.

Kirajzolódik

A fülemben dobol a vérem,
s újra felriaszt a hangzavar,
az eszelős rohamra hívás.
Pedig már azt hittem,
belebukott a nap a folyóba,
s elmerült benne a múlt.

Nincs más, mint a halálra
készülők közönyös nyugalma.
Mégsem. Arcod lassan kiemelkedik,
s fejed körül glóriásan
kirajzolódik a hajnal.

Szeretnék

Szeretnék a szemeddel
az arcomra nézni,
látszanak-e a félelem barázdái,
a mélyülő lövészárkok,
amelyekben végigzuhan
magányával a rettenet.

Szeretnék a szemeddel
magamra nézni,
látszanak-e a megbicsakló mozdulatok,
a visszariadó szándékok,
amelyekben arcra borul a bánat.

Szeretnék a szemeddel
az arcomra nézni,
tudni, hogy te is látod:
nincsen más út,
csak amelyik hozzád vezet.

Haldokló idő

Nem csak egyetlen napon,
veled virrasztok minden pillanatban,
nem csak egyetlen napon -
látlok minden elzuhant éjszakán,
nem csak egyetlen napon
találok rád papír szívvel -
fájdalmas és boldog üvöltésem
szerteszórja az unott konvenciókat,
mert régóta ízlelgetem a lábad nyomát,
iszom tenyeredből
véget nem érő vallomásaidat,
ölelésed hurkában
megsemmisülni vágyom minden nap
ebben a szűkre szabott,
haldokló időben.

Bejegyzés

nincs nagyobb magány a halálnál
amikor magára marad az ember
ráereszkedik az égbolt
s lassan elsüllyed a végtelen
óceánban

Telefon

Ma minden feketébe öltözött.
Félárbocon remegtek a zászlók,
mintha a nap sem akarta volna
megnézni a földet,
elbújt keserűségében,
magamra vettem bohóc köntösömet,
arcomra fintort festettem,
így mentem az emberek közé,
akik nem is láttak,
átrohantak rajtam, mint az időn,
belebuktam a nappalba,
aztán este, amikor elveszettnek
tűnt a világ,
felcsörgött a telefon,
s a vonal túlsó végéről
rám mosolyogtál.

Csónak

Ha kilépnék az ajtón,
s vissza sose térnék,
megkönnyeznél, tudom,
de átlépnél az emléken,
nem keresnéd, mi maradt
meg belőlem az időben,
mert semmi sincs,
ami a hiányomat jelezze.
Elszálló pára lettem,
elhaló kiáltás az erdőben,
kialvó gyertya az ablakban,
félbemaradt dallam.
Fáradt vagyok.
Nem törleszkedik már hozzám
a pillanat, s ha az álomban
mégis megjelenysz,
mosolyod azt üzeni:
ideje útra kelni,
halkan ringatózik a csónak.

Mosoly

Megbüntetsz az elmaradt mosolyokért,
mert csak a komor szél zúgatja a fákat,
s elmenekültek a madarak
az erdőből?

Nem szereted a varjakat, felhőként
takarják az égboltot,
s kárognak részegülten.
S közben nem hallod, amit mondok,
pedig tele van kérdéssel a szám,
panasszal a lelkem,
könnyel a szemem.
Mégsem akarok lemondani
egyetlen felém küldött
mosolyról sem.

Maradj velem

Látod, körbefordult az esztendő,
tavaszra nyár, őszre tél,
s most újra itt térdepelünk
a tavasz udvarában,
nézzük az eget, hátha előbújik
a nap.
Mennyi vidámság, esztelen vágyakozás,
mennyi könny és remegés,
otthontalan kesergés, látomás,
mennyi menekülés és ölelés.

Sohasem aludtam veled,
nem álmodtam az álmaidat,
nem vigyáztam az éjszakát,
csak belestem az ablakon,
amikor útjára indult a képzelet.
Most újra itt vagyunk,
arcodon puha ragyogás.
Maradj velem, amíg lehet.

Messze még

Mosolyognék, de görcsbe rándul
az arcom.
Leterített a fájdalom,
kilépni magamból nem tudok.
Állok előtted.
Nem tehetek mást,
mint arcodat faggatom,
s mosolyt lopok magamnak.

De annyira nehéz,
sötét felhő fészkel vállamon,
s messze még a tavasz,
a bolondok ünnepe,
amikor egyetlen tekinteted
felemelt magához.

Véget ér

Van-e több,
mint ez a pillanat,
amelyben meg sem merülhetünk,
már is elillan?
Valaha ezért születünk,
s magunkkal visszük
a negatív időbe.
De addig: szemben velem,
nem teszel mást,
mint mosolyoddal
arcomat simogatod.
Nincs több,
csak egyetlen pillanat:
véget ér az álom.

A jövő

Szétterül a fény a réten.
Torokszorító a csönd.
Futok a múltból,
de itt vagy velem te is.
Elérünk a jövőbe,
szemünkben elfér
a ma még láthatatlan,
s holnap sírás nélkül
megállunk.
Nem kell menekülnünk,
együtt álmodhatjuk,
ami egyszer még lehet.

Kopogtass

Gyere értem, s vigyél magaddal,
ahol nem sírnak a fák,
s nem a hideg ölel körül.
Vigyél magaddal
a hegyeken át,

a hóförgeteget legyűrve
ölelj magadhoz:
olvadjon le szívemről a bánat,
az érted való szomorúság.
Hozd el a napsütést:
kopogtass be ablakomon.

Suttogás

Zuhog az eső. Mint magukra maradt
lelkek nyújtózkodnak a fák.
Hallgatom a sírást -
megtelik könnyel a szemem.
Már két napja nélküled,
hangod, mozdulataid,
ölelésed nélkül.
Már két hosszú napja
várom az éjszakát, az álmot,
amelyben megjelenysz,
bebújsz a takaróm alá,
s azt suttogod: szeretlek.

Távoli üzenet

Egy távoli üzenet,
ami kora reggel a szívemig ér,
betölti a kis szobát,
értelmet ad a szavaknak,
az elhaló pillanatnak.
Megtalál az üzenet,
s azt suttogja a hangoddal,
hogy él még a szerelem.

Hány nap még

Reggelre megszöktek a felhők,
rám ragyogott a nap.
Bóklásztam a harmatban:
szép arcodra ocsúdtam.
Mennyi várakozás még,
amíg magamhoz ölelhetlek,
amíg melled lesz a párnám,
ha fáradtan pihenni vágyom,
s hány nap még,
amíg öled magába fogad,
hogy soha el ne eresszen.

Özönvíz

Az özönvíz kezdete.
Tudatlan még a remény.
Csak hallgatja a habokba
zuhanó hatalmas cseppeket.
Elsüllyedt a nap is,
a fortyogó vízen nem tör át a fény.
Egybeér a föld és az ég,
nincsen már határa a jajnak,
sem a kétségbeesésnek,
nincsen már szó a bajra,
mert minden elveszett.

Messzebb vagy

Bukdácsolok az álomban:
fel-felriadok,
arcod, kezed, szemed hiányára.
Futnak velem a fürge kerek,
elringatnának,
mégis bukdácsolok az álomban:
rám emelhetnéd
boldog tekinteted, s akkor megtelne
fuldokló szívem a szemeddel,
tenyeremben hintáznának
játékos ujjaid,
s az arcodba újra meg újra
beleszeretnék.
De hát nem lehet -
messzebb vagy tőlem, mint a képzelet.

Megmerülök

Hol van még az az óra,
amikor némán végigzuhanasz az ágyon,
s kizárod magadból a kinti világot,
hanyatt fekszel, mint a tengeren a hullám,
s partra verődsz,
ahol én üldögélek,
várom, hogy átfusson rajtam a gondolat:
behunyott szemed mögé rajzolódom,
amint megmerülök hullámaidban.

Ma is

Kiszakadtam az időből.
Unod talán. Mindig az elveszettség,
az összeráncolt homlok.
Belekövesedve a hallgatásba.
Nem vagy velem -
nem békülök magammal,
pedig elcsendesedett a világ,
nem gyúrt maga alá az égbolt.
Megmaradtam.
Rád gondolhatok ma is,
s meglehet, elkísérsz idáig
te is.

Este van

Este van, este van...
Nyugtalan a szívem.
Takaróm a látomás.
Nem tudok elaludni,
pedig álomba kellene zuhanni,
elfelejteni, hogy gyorsan futnak az évek,
a parton maradok,
s bámulom a sirályok röptét.
Valami zöld távolodik az óceánban,
talán egy sziget,
lombos fákkal tüntető mesevilág:
a parton ott is áll valaki,
belebámul a nagy vízbe,
dörzsöli a szemét, hátha jobban látna,
de csak a könny pereg belőle.

Mosolyod nélkül

Egy nappal közelebb.
Talán kell ez a megpróbáltatás,
amikor lehetetlen a lehet,
és nincs más, csak a gondolat,
amelytől felnőni, de meghalni
egyformán lehet.
Szívedhez közelebb.
Fájdalmas ez a megpróbáltatás,
ez a tárgy nélküli ölelés,
a hangtalan zokogás,
amely a párnában ér véget.

A mosolyod nélkül
befelhősödik minden égbolt
szerte a világon.

Bizakodás

Nem megyek messze többé soha
szíved közeléből.
Hiába viszem magammal
arcod tükrét,
nem látom benne azt, aki elindult,
csak a cserepek széthulló
fényében felsejlő alakot
rajzol az emlékezet.
Melletted maradok,
mert nincsen más,
csak az egyetlen lélegzet
- még ha az utolsó is -,
amely éltet, ha végleg elhagyott
a bizakodás.

Szép volt, igen

Ha végképp elvisz a hallgatás,
s ajkaim belebotlanak a szóba,
tekintetemmel se keresem a jövőt,
és minden elmúlik, ami visszahívna,
csak te leszel még
örökké beváltatlanul -
ősz hajjal, nekem mégis fényesen,
összetört mosollyal, mégis ragyogón:
állsz a fejem fölött,
megértve, nem vitázva,
s arra gondolsz akkor is,
ha már a múlt nem vigasztal,
hogyan szép volt, igen, mégis szép.

Csak te segíthetsz

Bebújik a hideg az ingem alá,
perzseli a bőrömet, szívemig hatol.
Itt állok ázottan, dermedten
a dühöngő viharban.
Eltűnt a nap, elfutott a tavasz,
nincs mosoly az illatos kertben,
felszáradtak az árnyékok,
s kezed nyomát se dédelgeti
a március végi látomás.

Rám omlik az ég, meglehet.
Csak te segíthetsz, ha van hited
lelkemet lángba borítani,
megváltani minden pillanatban.
Várom a felhők mögül előbukkanó
kedves arcodat.

Megpihenek

Vajon hová visz ez az út,
amely tengeren, szárazföldön halad,
sirályok lassú repülése nyomában,
a hajósodor felkavaró hullámaiban,
dombok szelíd árnyékaiban,
városok letaposott utcácskáiban,
kígyózik, mint bennem a félelem,
megpihen, majd újra a meredekre fut,
hullámszik a vérem: izgatott tenger,
tavaszillatot hoz a szél valahonnan,
sós ízűt, tele a távolság könnyével;
ismerem, megfürdött az arcom benne,
s majdnem megfulladtam a magamétól.
Azóta biztosan tudom: egyszer megpihenek
örök nyugalmat kínáló udvarodban.

Vénusz

Megálltam szemben veled,
s elállt a lélegzetem.
Úgy néztél rám,
mint amikor szárnyat bont
a szerelem.
Nem tudtam betelni veled,
bársonyos bőröd világított,
megkíváncsalak mint mindig,
ha újra látlak.
Néztelek, s hátat fordítottam
a múltnak, nem akartam
csak a tied lenni,
s érezni, ahogy megölelsz.
Egyszer csak mindkettőnk
arcát elfutotta a könny.

Türelem

Dobál a fájdalom,
s attól félek, elmerülök,
mielőtt még arcodra találok.
Mert semmi se fontosabb,
mint megállni előtted,
s várni: rám ragyog
a tekinteted.
Hát, ne bosszankodj,
ha olykor nem az vagyok,
akinek látni szeretnél.

Egy pillanat

Várom az éjszakát,
amikor nyugtalan szívvel
kémlelem a csöndet,
a vágy szárnyzuhogását,
de csak a plafonon látom
a kimerevített mozdulatot,
ahogyan kiléptél az időből,
s óvatosan visszanezítél
a vállad fölött,
pedig nem járt arra senki.
Mindig féltél, hogy itt maradsz
az én világomban,
ahol években mérik az időt,
órákban a suttogást,
s ahol egyetlen pillanat elég
a meghaláshoz.
Félek az éjszakától,
amikor csak a plafonon látom
a kimerevített mozdulatot,
ahogyan kiléptél az időből,
s óvatosan visszanezítél
a vállad fölött.
Egyetlen pillanatra.

Harminckettő

Amikor harminckettőt zúgatott az idő,
földig hajoltak a tölgyek,
s a madárröpték huzatos nyomában
verdesett a tünékeny pillanat,
óriási robajjal
összerogytak az álmok,
s elátkoztam a krisztusi kort,
hogy mégis megéltem, most köszönöm.

Álmomból virradt rám
a te harminckettőd,
s részese lehettem
a megújuló csodának,
érdemes volt megvárni
ezt a pillanatot,
amikor úgy nézel rám, mintha
nem lennék több,
mint harminckettő.

Magamra maradtam

Tele van veled a város,
mégsem talállak.
Ablakszemek kíváncsiskodnak.
Megteltem a tekintetteddel,
mégsem látlak.
Ostoba vagyok: beléd kapaszkodom,
akit kiszolgált a szerelem,
arcodon, mint a szétfutó szeplők
előmlik lassan a bánat.
Tenyeredbe gubancolódom:
óvatos ujjakkal bogozod a csodát,
s mire reggel lesz -
groteszk metamorfózis -
a bohóc álarcán összefolyik
a festék.
Magamra maradtam.

Maradj még

Rám dermedt az éjszaka.
Eltévedt az otthontalan vágy,
s most hiába faggatom az időt,
nincs több még lehet,
csak a már nem ünnepel.
Ne menj még!
Belevesztem bőröd ígézetébe,
ujjaid nyílt vallomásaiba,
szeretem szellemed
kereső gesztusait.
Voltak percek,
amikor csak magamra gondoltam:
korhadt fába villám csapott,
s égett hangtalanul.
Maradj, ha még lehet!

Beúszik

Ülök egy hatalmas erdő közepén,
elkorhadt rönk az asztalom,
belekap a szellő a papírba,
megragadná, s elvinne magával.
Hallod, kiabál a kakukk?
Tele az erdő hangos jajgatással.
Hazug, hazug, mondja a kakukk.
Elmúlik minden, ami a földig ér,
s nincs több szó a világra,
csak ennyi: kakukk.
De talán mégsem.
A kakukk szava mellett
bőröd gyönyörű zenéje hallatszik,
s mozdulataid metaforikus csendjébe
beúszik lassan az éjszaka.

Platon

Platon egyszer Academos kertjében sétált. Gondolataiba merült, de a maga számára is váratlanul megállt Aphrodité szobra előtt. Felemelte tekintetét az istennőre, s azt kérdezte: „Mondd, te mindent tudó, fellángolt-e már a szíved úgy, hogy a tested kimaradt a tűzből?”

Aphrodité bölcsen hallgatott, magában előszámlálta halhatatlan szerelmeit. Elevenen érezte most is, hogy sohasem élt meg szerelmet testi kötődés nélkül. Meglátott és megszeretett - ilyen is volt, de mindig valakinek a mosolya, a tekintete, a szavajárása, szellemének a mozdulatai. Mindig a testnek a rezdülései jutottak el a szívéhez, még akkor is, ha sohasem ölelte magához, akit megszeretett.

Aphrodité mosolygott Platon kérdésén, de néma maradt. A filozófus pedig kedvesére gondolt, aki csak a szellemét szereti, de a testére nem kíváncsi. Platonban most mégis szétterült az öröm.

Repülés

Zuhanó repülésben két éjszaka,
arcod, szemed, szád, szíved hiánya.
Halk zene a hangszórókból.
Kint emelkedik lassan a sötét,
megtelik fénnel a szobám.
Zuhanórepülésben két éjszaka,
arcod, szemed, szád, szíved tétova
csendje virrasztott ma is velem.
Halk zene a hangszórókból -
benned a szöveg, bennem a dallam
keresi a menedéket.
S amikor csend lesz, kulcsoló kezeink
imára hajolnak.

Kiad egy madár

Bánatba burkolózom,
ha nem vagy velem.
Elmentél, utánad sír
a tekintetem,
befüggönyözött arcom,
a képzeletem.
Szavakban bujdokolok:
üldözött betyár.
Elrejt a bús rengeteg,
kiad egy madár.
Fölibém száll, körözget,
azt mondja: aludj.
Világ fészkel a szememben:
eléred, ha futsz.

Bűnbánat

Nyarak múlnak észrevétlen,
arcunkat perzselő vágyban.
Öledben májusi orgona:
belebújnék a hajnali kiáltásba,
de nem lehet, mert álomba zuhantak
körben a fák, s hullámok hátán
ringatózol te is.
Virágnak virága -
idő szegével kínszól,
keresztre feszítel ma is.
Virágot hoztam neked:
láthatatlan üzenetet,
bűnbánatom gazdag csokrát,
mert néha kételkedem,
de nem benned, magamban
nem hiszek.

Virágok

El kell menni mégis,
elszegődni szolgálónak
az álomtalanok városába,
ahonnan nem érkezik hívás.
El kell futni innen,
ahol nincs visszhangja
se a szónak, se az ölelésnek,
csak a tücskök torokszorító
ciripelése riogat.

Vagy mégis maradni kellene?
Helyére rakni a téglákat,
belekapaszkodni a pillanatba,
s elhinni, hogy van még esély
összehordani a világot,
mert az éjszaka ablakaiba
nem ültet több virágot
a reménytelenség.

Felszárad

Elindultál.
Most még visszanézhetsz,
bűnbánóan meg is térhetsz,
de később virágba szökken benned
a hitetlenség.
Most még szenvedő arcod látod,
a hiány mélyülő árkait,
az egybefutó könnycseppeket.
Aztán felszárad a fájdalom,
megtanulsz újra nevetni,
s ha eléd vet egy óvatlan pillanat,
megkérdezed: mi van veled,
s azt is megérted,
amit nem tudok elmondani.

Szüret

Hol van már a könnyű ének,
a felhőtlen ragyogás,
amelyben megmártózni lehetett,
amikor a homlokodat kerestem.
Most torkomba fullad a szó,
görcsbe rándul a mozdulat,
bukdácsolok a szőlőillatú
kora őszi éjszakában,
s téged kereslek.
Hová futottál az időben?
Látod, én itt maradtam.
Az elnehezült fürtök helyett
sós könnyeimet préselem.

Láttad volna

Láttad volna az arcomat!
Csukott szemhéjaim mögött
magadra ismerhettél volna.
De nem láttad hullámozó testemet,
a kikényszerített vágyban fuldoklót,
a felnyársalt pillanatot,
amikor halálba zuhantam,
hogy neked megmaradjak.
Halott tenger lett az ölem -
arra vár, hogy büszke hajód
kifusson a végtelen vizekre.

